

הירידה תכלית העליה

שיעורו של הרה"ח ר' אליהו גודלבסקי

ערב ראש השנה תשס"ד

בציון רביה"ק זיע"א

מוגש על ידי פורום ברסלב, תפוז.

<http://forum.uman.co.il>

נוסע לאומן? כל המידע שרצית על הנסיעות לאומן

<http://uman.co.il>

מוטל עלינו להודות ולהלל להשי"ת, ולברך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה, שברוך ה' זכינו להגיע לראש השנה של רבינו. במייעתא דשמיא כולנו, בלי יוצא מן הכלל, קיימנו את הפסוק ומצוות עשה דאורייתא של "ואהבת את ה' אלוך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" שהגענו הנה, כל אחד בלי יוצא מן הכלל. אף אחד לא הגיע הנה כדי להתענג, אלא להיפך: כל אחד עבר הרבה תלאות הן בארץ ישראל, עם המקומות, עם הכספים וכו'; כל אחד עבר הרבה תלאות אפילו רק על עצם הרצון להגיע הנה. ועוד הסידורים להגיע הנה, ועצם הנסיעה להגיע הנה, וכל המקומות שהיו צריכים לחכות. כל אחד עם התלאות שהוא עבר. והנה ברוך ה' הגענו לפה. הסיבה היחידה שבאנו הנה, היא הרצון לקיים את רצון הצדיק שזה רצון השי"ת.

מוהרנ"ת כותב על הראש השנה של רבינו ז"ל, ב'עלים לתרופה': שאין דבר יותר גדול בעיני הקב"ה מהראש השנה של רבינו. אם כן, ברוך ה'! צריך ממש להודות להשי"ת שנפל בגורלנו כזה דבר גדול, כזה דבר עצום.

כי הנה, בעצם אנחנו שלוחים של כל עם ישראל, כמו שאמר רבינו ז"ל: ש"לא רק אתם תלויים בראש השנה שלי, אלא כל העולם כולו וכל העולמות כולם תלויים בראש השנה שלי". ראש השנה זה יום הדין, ומי שממתיק את הדינים זה הראש בית. כאשר אנחנו באים אל הראש שלנו בראש השנה, נהיה המתקת הדינים.

בליקוטי הלכות, הל' מתנה הלכה ה', אות כ"א, מדבר מוהרנ"ת על ענין "ירידה תכלית העליה", ומקשר את זה למנהג ללכת לקברי צדיקים בערב ראש השנה ובפרט פה אצל הציון הקדוש. וזו לשונו: "וזהו בחינת מה שהולכים על קברי צדיקים בערב ראש השנה כי הצדיק כל תשוקתו תמיד לעלות מדרגא לדרגא וזה עבודתו כל ימי חייו". כמו שהעיד רבינו ז"ל על עצמו שהוא אף פעם לא עמד בדרגא אחת. הוא הגיע לאיזה שהוא דרגא ושוב התחיל להתגעגע לעלות יותר ויותר עד שהגיע לכזו דרגא, שהעיד על עצמו שכבר אינו יכול להתעלות יותר בגוף הגשמי. ואמר "הייתי רוצה כבר לפשוט את החולצה שלי", דהיינו הגוף, שלא יפריע לו לעלות יותר. כי כל התשוקה של הצדיק היא, תמיד לעלות מדרגא לדרגא. כמו שממשיך מוהרנ"ת כאן: "ולגדולתו אין חקר", כמה שהצדיק זכה להתעלות, בכל זאת לגדולתו של הקב"ה אין חקר, וכל כמה שהצדיקים הגדולים, כמו משה רבינו ע"ה, ויתר כל הצדיקים הגדולים, כמו רשב"י, האר"י הקדוש, הבעל שם טוב, רבינו הק', כמה שהם זכו לעלות בחייהם,

לאחר הסתלקותם עדיין הם ממשיכים לעלות ולעלות אין סוף מדרגות, שהרי שהקב"ה הוא אור אין סוף, וממילא זה כל העבודה של הצדיק כל ימי חייו. "ואפילו כשעולה למקום שעולה, אינו מסתפק בזה כלל, אלא חותר ומתגעגע וכו' לעלות יותר ויותר, כמו בא מזה" בספר חיי מוהר"ן.

ואולם, "אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא, כי אם ע"י ירידה שקודם העליה." אין מציאות של עליה, בלא ירידה קודמת לה.

וגם כאן יש חיזוק עצום. רבים טועים, שאם רואים שעלו בעבודת ה', ופתאום יש להם ירידה, הם חושבים שנפלו. אבל זה לא ככה. להיפך. בגלל שזכית לעלות, עכשיו אתה צריך לעלות לדרגא יותר גבוהה. וכדי לעלות לדרגא יותר גבוהה, אתה צריך קודם לרדת. "וכל הימים שהצדיק חי בזה העולם, אע"פ שהוא צדיק גדול במדרגא עצומה מאד, אעפ"כ יש לו איזה בחינת ירידה, לפי בחינתו, קודם כל עליה". (לכאורה לא מובן איזה ירידות יש לצדיק, וכמו כן לא מדובר חלילה וחס בעברות, תאוות ומידות רעות, ח"ו, אלא על "ירידה" לפי דרגתו שאיננו מבינים כלל. הלוואי עלינו כאלה ירידות. אבל לפי הדרגא של הצדיק, ברום מעלותיו, זה נקרא איזה שהוא ירידה.)

אז זה כל זמן שהוא חי. "כי אי אפשר לעלות כי אם ע"י בחינת ירידה", וממילא, כל זמן שהוא חי יש לו ירידה קודם כל עליה. "אבל כשנסתלק מזה העולם", כשהצדיק עובר מהעולם הזה לעולם הבא, "ובעולם הבא אין שייך ירידה", לא שייך שם ירידות. שם כבר אין בחירה. ואיפה שאין בחירה לא שייך ירידה, ואם לא שייך ירידה, לא שייך עליה יותר. אבל "הצדיק משתוקק אעפ"כ לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא" גם שם. "כי אף על פי שהצדיק הגדול במעלה "נסתלק למקום שנסתלק שם, וזוכה לרב טוב אשר עין לא ראתה וכו'", אי אפשר לשער ולתאר את השכר, את הרב-טוב, את העונג שיש לצדיק שם, מרוב עבודה שהוא זכה לעבוד כאן את הקב"ה. אבל "אעפ"כ הוא חפץ לעלות יותר ויותר, כי לגדולתו אין חקר", כי לגדולת הקב"ה אין סוף. וממילא הצדיק אינו מסתפק בדרגתו, אע"פ שהוא נמצא בדרגות עצומות שאין לשערם ואין לתארם, עם כל זה הוא לא מסתפק, הוא רוצה לעלות יותר ויותר. "אבל אי אפשר לעלות כי אם ע"י ירידה ושם אין שייך ירידה". אז מה הוא עושה?

ובכן, אומר לנו מוהרנ"ת, איך אנחנו יכולים לעזור לצדיק. שהוא יזכה לעלות בעולם העליון, זה כבר תלוי בנו, וזו אחת הסיבות שהגענו לרבינו הקדוש. בשביל לעזור לרבינו הקדוש, כביכול, לעלות יותר. איך?

בתשובת מוהרנ"ת לשאלה זו, יש חיזוק עצום, בפרט לכל אלו שמגיעים הנה. יש הרבה שלא מרגישים בכלל, לא רואים. הלב אטום וסתום. עכ"פ ישנם רבים שמגיעים לפה, לציון רביה"ק, ומרגישים כאילו "אוכלים חצי". ויש הרבה ש"אוכלים את החצי" עם הרבה הרבה מרירות, וזה גורם להם הרבה חלישות-הדעת; הרבה נפילה בדעת, ומתחילים להתחרט: בשביל מה הוצאתי כספים? בשביל מה הגעתי לפה? מה אני עושה כאן?

"על כן," אומר מוהרנ"ת, "כשבא אחד על קברו", כשיהודי בא על קברו של רבינו הקדוש, "וצועק על ריבוי עוונותיו שהם בחינת ירידות, אזי גורם תענוג גדול לצדיק". למה? "כי אזי הצדיק מוריד עצמו למקום ירידתו של זה האיש שבא על קברו להושיע שם, כי כבר הבטיחנו שאין שום ירידה בעולם שלא יוכל להושיעו ולהעלותו משם סוף כל סוף, ואזי נחשב להצדיק כאילו הוא ירד בעצמו".

איזה חיזוק עצום לכל אחד ואחד, שאע"פ שלא מרגישים כלום, אבל זה לבד, האמונה, יידע ויאמין. מוהרנ"ת חוזר שוב ושוב בספריו הק' על הדיבור הזה "יידע ויאמין". כי אי אפשר לראות, ולהרגיש, ולהבין. בפרט כאלו דברים ששייכים לצדיק, ובפרט הראש השנה של רבינו הק', שרבינו אמר "מה אומר לכם, אין דבר גדול מזה!" אף אחד לא מבין את ענין הראש השנה של רבינו. אז דוקא "יידע ויאמין". מאיפה אני יודע? כי רבינו אמר! אני מאמין במה שהוא אומר! אבל לא שייך להבין את זה, לראות את זה ולהרגיש את זה. לפעמים רואים משהו, לפעמים מרגישים משהו, אבל זה לא זה. זה רק משהו, אפילו לא טיפה מן הים ממה שבאמת נעשה פה.

נחזור שוב לחיזוק העצום הזה, שרבי נתן מגלה לנו פה: בזה שיהודי בא, אומר מוהרנ"ת, לציון רבינו הקדוש ומספר על ירידותיו הרוחניות, הוא גורם, כביכול, ירידה לצדיק (ע"י שהצדיק מוריד עצמו אליו כביכול), והצדיק הבטיח שאין ירידה בעולם שאינו יכול להושיע אותנו משם.

ובפרט בראש השנה, כפי שרבינו אמר: "שיכולין אז אנשים לקבל תיקונים מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תיקון בשום אופן, אף-על-פי-כן, בראש השנה יכולים אפילו הם לקבל תיקון (...). כי אמר שהוא עושה בראש השנה עניינים ותיקונים מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול לעשות" (חיי מוהר"ן ת"ו). ואז הרי רבינו צריך לרדת אלינו, וזה, כביכול, "הירידה שקודם העליה" שלו, ועי"ז זוכה לעלות יותר ויותר.

פלאי פלאות! וממילא עכשיו אנחנו מגיעים לציון מחדש לגמרי. ממש מהות אחרת. ומוהרנ"ת ממשיך ואומר על העליה של הצדיק, שבאה בעקבות הירידה שהוריד עצמו אל מי שבא לציונו הק': "אבל הצדיק, בעוצם כוחו ממשיך עכשיו חסדים חדשים נפלאים, שזה עיקר העליה הבאה ע"י הירידה כנ"ל, שע"י אלו החסדים" שמוגלה עכשיו על ידינו, על ידי הירידה שהיתה לו כביכול על ידינו, "הוא מעלהו ומושיעו גם מזאת הירידה". את היהודי הזה שהגיע אליו בתחושה של כזו ירידה. ואומר מוהרנ"ת: "זוה עיקר תענוג ושעשוע הצדיק, יותר מכל תענוגי עולם הבא שיש לו". כל שעשועי העולם הבא של הצדיק חשובים בעיניו פחות מהשעשועים והתענוג שיש לו כשעושה טובה נצחית לאיש הישראלי שירד למקום שירד רחמנא ליצלן (וכמובן, איננו מבינים ומשיגים כלל איזה שעשועי עולם הבא יש לצדיק שכל חייו היו מסכת קודש של מסירות נפש בעבודת הבורא).

"כי זה עיקר עבודתו בחייו", עיקר העבודה של רבינו "בחיוו ולאחר הסתלקותו שהוא עומד ומשמש במרום, שעיקר העבודה והשימוש זה לעזור לישראל בכלל ובפרט בעת צרתם". ועל איזו צרה מדברים? "שעיקר הצרה הגדולה מכל הצרות, הוא צרות הנפש" רחמנא ליצלן. שאדם כ"כ כלוא בתוך העוונות שלו, בתוך הפשעים והעוונות, בתוך התאוות והמידות ה' ירחם, זה עיקר הצרה. ועיקר העבודה והשימוש שהצדיק עומד ומשמש במרום, זה לעזור לנו, שאנחנו נזכה לצאת מכל התאוות והמידות והתאוות והחטאים ופשעים, ולקרב אותנו להקב"ה. "כמו שמובא בתורה כי מרחמם ינהגם", שם אומר רבינו הק' שרק מי שיודע איך לרחם יכול להנהיג את עם ישראל. ורבינו אומר שם משל לאדם שאינו יודע איך לרחם, "אזי יוכל לרחם על תינוק קטן בן ארבעה ימים, ליתן לו מאכל הצריך לגדול, ולא לקטן כזה", ואדם כזה בודאי אינו יודע איך להתנהג עם הרחמנות. נכון, אתה מרחם, אבל כדי לרחם אתה צריך לדעת גם איך לרחם. אתה לא מבין איך לנהוג עם כזה ילד קטן. אתה אומר שצריך להאכיל אותו בשר, לחם וכל מיני מאכלים ששייכים רק לאנשים מבוגרים, אתה לא מבין. אתה לא יודע איך לנהוג עם הרחמנות. ורבינו אומר שם כי מרחמם ינהגם – מי יכול להיות מנהיג ישראל? מי שיודע לרחם על עם ישראל. ורבינו אומר שם "כי מי שיודע קדושת ישראל, מאיזן הם לקוחים, ויודע רוחניות ודקות של ישראל – הוא יודע שישראל הם רחוקים לגמרי מעוון, ואיזן עוון שייך להם כלל וכלל לא".

יהודי, ביסודו, אומר רבינו הקדוש, אינו שייך לעברות כלל; לא שייך לתאוות ומידות רעות; לא שייך לעוונות בכלל. נכון. "ויתערו בגויים וילמדו מעשיהם", אבל זה לא המציאות של היהודי! המציאות של היהודי זה "קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא"; המציאות של היהודי זה אלוקותו יתברך, זה תורה הקדושה, זה מצוות, זה שבת קודש, ראש השנה, יום כיפור, סוכות. זו המציאות של יהודי. יכול להיות שיהודי נופל לאן שהוא נופל, ואז הוא מתלכלך. אבל זה לא המציאות שלו.

וממילא, הצדיק האמת שהוא יודע את שורש ישראל, והוא יודע כמה הם רחוקים מאוד מכל עבירה, מכל תאוות ומידות רעות, ממילא זה עיקר הרחמנות שהצדיק מרחם עלינו, וזה עיקר השעשוע שלו ועיקר התענוג שלו, יותר מכל התענוגים וכל השעשועים שיש לו שם. "כי ע"י שמושיע את ישראל מירידות כאלה, עי"ז מתגלים חסדים חדשים ונפלאים, שהם עיקר גדולת הבורא יתברך, שצריכים לגלות בכל פעם יותר ויותר, כי לגדולתו אין חקר" אבל על ידי מי הוא זוכה לגלות את כל החסדים החדשים האלה, והרחמנות? הכל על ידינו! כעת, בעולם העליון, רבינו לא יכול שיהיה לו ירידה מעצמו כביכול, רק על ידינו! וממילא המשמעות של הציון הקדוש משתנה לגמרי עכשיו. מה זה הציון הקדוש; מה אנחנו גורמים לצדיק הקדוש, רבינו, על ידי שאנחנו באים אליו!

ממילא זה באמת מצוה גדולה לפרסם ולעורר ולהזהיר את הדבר הזה שאם כבר זכינו והקב"ה זיכה אותנו בכזו מסירות נפש – כי הכל הקב"ה מזכה אותנו! זה לא אנחנו. אין לנו מה להתגאות, אלא לשמוח, שהקב"ה מזכה אותנו בכאלו חסדים. – חבל שנמכור כזה דבר גדול, כזו מסירות נפש עצומה, בשביל נזיד עדשים, לילך פה לדוכנים של הגויים ח"ו, ולקנות שם דברים שאין בהם ברכה, לא כדאי למכור כזה דבר גדול בנזיד עדשים, בשביל דברים שאין בהם ממש ואין בהם ברכה, ובפרט שזה כרוך לפעמים באיסורים חמורים ביותר של ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מי שצריך לקנות מתנה לבני הבית, כדאי לקנות את זה בארץ ישראל. אפילו לא בדיומי פרי. כדאי להוציא עוד כמה עשרות דולרים, אבל יש בזה ברכה ולא נכנסים לכאלו מכשולים גדולים.

עוד דבר ראוי לדעת, וזה כבר שייך לכל אחד: שגם לא כדאי למכור כזה דבר גדול שהקב"ה זכה אותנו, כמו שראינו עכשיו בליקוטי הלכות, לא כדאי למכור את זה

ולחלליש את הדעת בגלל שלפעמים לא מרגישים כלום. אלא, מי שאינו מרגיש כלום, כפי שאמרנו, יתחזק באמונה הקדושה.

ידוע הסיפור מרבי ישראל סלנטר זכר צדיק וקדוש לברכה, מייסד את תנועת המוסר, שבא פעם לאיזה עיר לשבת, ואמרו לו שיש שם איזה חולה מסוכן מאד בעיר, ובקשו מאוד שיבוא לבקר חולים. הוא הגיע לחולה במוצאי שבת, והתחיל לדבר איתו ולהחדיר בו אמונת חכמים. והוא ראה שהיהודי מאוד נלהב, ואמונת חכמים התחזקה אצלו מאוד. אמר רבי ישראל לחולה: הרי חז"ל אומרים: חמין במוצאי שבת מלוגמא, שאדם אוכל מאכל חם או שותה מאכל חם גם כתוב להתרחץ בחמין, זה רפואה. ואם החכמים אומרים, ודאי שזה ככה. ענה לו החולה, ודאי! אני מאמין! מיד אמר רבי ישראל סלנטר לאשת החולה שתכין מהר כוס תה. שתה החולה והבריא.

כוחה של אמונת חכמים!

החזון איש זכר צדיק וקדוש לברכה גר בבני ברק, היה לו מנין שהתפללו שם הרבה יהודים תמימים, פשוטים, בעלי בתים... אחד מהם היה בא אל החזון איש להתייעץ אתו בכל צרכיו, וכל מה שאמר לו החזון"א – כך עשה. בערב שבת אחד, ממש סמוך לשבת, התפוצץ צינור מים בביתו של אותו יהודי. והתחיל לזרום מים... זה היה בערב שבת, ובימים ההם היה אפשר למצוא אינסטלטור רק בפתח תקוה, ולא כל אחד היה לו אוטו וגם אוטובוסים ומוניות כמו היום עוד לא היה. אותו יהודי ידע שאין מאיפה שיגיע עכשיו אינסטלטור. הלך היהודי לחזון איש וספר לו: רבי, התפוצץ לי צינור מים בבית. ענה לו החזון איש: אני לא אינסטלטור, מה אני יכול לעזור לך? אמר לו היהודי: "שהרב יגיד שיפסיק לזרום מים מהצינור". ובכן, החזון איש אמר. וככה היה. מיד כשהוא אמר, הפסיק הזרם. הגיע מוצ"ש, ועדיין אי אפשר להביא אינסטלטור. אין אוטובוסים וכו', אבל היהודי צריך מים. הלך מיודעינו שוב לחזון איש ואמר לו, רבי, מוצאי שבת... אשתי רוצה לשטוף את הכלים... שאל אותו שוב החזון"א: אז מה אני יכול לעזור לך? והיהודי אמר שוב: שהרב יגיד שהמים יזרמו. ושוב, החזון"א אמר שיזרום מים וכך היה. הכל בכוח תמימות ופשיטות!

אספר מעשה נפלא מאוד מהציון הקדוש, בכדי שנדע לאיזה מקום הגענו, מקום קודש הקדשים! כדי שיתחזק אצלנו האמונה בציון הקדוש, שברוך ה' הגענו, כמו שאמרנו, בכזה מסירות נפש. אז שלא נמכור את זה בנזיד עדשים, הן מצד השטויות

והן מצד החלישות הדעת שהיצר הרע רוצה להחליש את דעתינו: הנה אתה לא מרגיש... אין לך דיבורים... יש לך הרבה בלבולים פה...

אספר, אם כן, מהציון הקדוש. את הספור הזה שמעתי מרבי לוי יצחק ז"ל כמה וכמה פעמים, וכידוע הוא היה מוזקני אנ"ש, הוא היה השליח הנאמן של רבינו, שהביא את כל הענין של רבינו כמו שהוא בלי שום שינוי, אפילו כקוצו של יוד. הוא לא שינה כלום. הוא הביא כל מה שהוא קיבל מאנ"ש, כאן באומן, מר' אברהם ב"ר נחמן וכו', והכל הוא העביר לארץ ישראל. וכל מה שאנחנו רואים פה, בלי עין הרע, רבבות יהודים שמגיעים פה, אפשר לומר שהכל בזכותו. כי הוא הביא את הענין של רבינו לארץ ישראל במסירות נפש אדירה, אבל לא עכשיו הזמן לספר כמה מסירות נפש היתה ליהודי הזה, גם פה באומן וגם בארץ ישראל, בשביל לבנות את הענין של רבינו, והוא זכה באמת ממש לשמש את רבינו הק'. רק אספר בקצרה שאותו אדם שהיה אומר שיעורים, שליח-ציבור בבית כנסת – ובמחילה מכבודכם גם מנקה את בית הכסא. הוא היה השמש של רבינו, לא רב ולא אדמו"ר. שום דבר. אלא מה שצריך בשביל לשמש את רבינו ואנשי רבינו. אם צריך עכשיו לנקות שירותים, הוא מנקה שירותים; אם צריך עכשיו לחתוך ירקות, הוא חותך ירקות; ואם צריך עכשיו לחזק יהודי, הוא מחזק יהודי. הכל היה אצלו בלא נפקא מינא. ורבי אברהם ב"ר נחמן אמר לו: אם תמשיך ככה לשמש את רבנו, אתה באמת תזכה שדרכך תמשיך את רבינו הלאה. וככה באמת אפשר ממש להגיד. כל מה שיש כאן, יש לו חלק.

ונחזור לענייננו: כאן באומן היה יהודי מאנ"ש בשם ר' אייזיק מאומן. הוא היה אדם גדול בתורה ועבודה וקדושה ומעשים טובים, וגם קצת עשיר. ובשנות הרעב כאן באומן (אחר עלית הקומוניסטים), הוא היה מכין לאנשי אומן כל יום אלפים של מנות. הוא הכין מרק ולחם בשביל להחזיק את היהודים, שחלילה וחם לא יגועו מרעב. ולעת זקנותו כבר לא היה לו כח להגיע לקלויז, הוא גר בעיר החדשה והוא היה זקן וחלש, ולכן היה מתפלל בבית הכנסת המרכזי בעיר החדשה. והיה עושה שם את רוב ימיו, בבית כנסת המרכזי, בתורה, בתפילה ובהתבודדות. ושם היה שמש זקן, ופעם אחת הוא רואה שר' אייזיק בוכה. הוא, שלא ידע שר' אייזיק עוסק עכשיו בהתבודדות, חשב שהוא בוכה על הצרות שלו. אמר לו השמש: ר' אייזיק למה אתה בוכה? אתה צריך מאוד לשמוח! היה לכם כזה רבי גדול! אספר לך מי זה הרבי שלכם... והוא, השמש, שלא היה מאנ"ש, מספר שאבא שלו היה בחברה קדישא בזמן רבינו הקדוש, "אבא

שלי היה קברן" וידוע שכשרבינו הסתלק, שאלו את רבי נתן מי יתעסק בגופו הקדוש של רבינו, ואמר מוהרנ"ת שלפי קדושת וגדולת רביה"ק, אין מי שראוי לזה, אלא יתעסקו אלו שמתעסקים בכל הנפטרים, החברה קדישא, שזה הזכות שלהם שעכשיו גם כן יתעסקו בקבורתו של רבינו הקדוש. אותו שמש ממושיך ומספר לר' אייזיק בשם אביו: "כשאני קבלתי את גופו הקדוש של רבינו בידי, בשביל להניחו בתוך הקבר פתאום התגלה לי אור חזק מאוד, שממש סנוור אותי, עד שלא ראיתי כלום. וכשעבר האור ראיתי שגופו של רבינו כבר מונח בקבר" והוא, אביו של השמש, סיים כך: "אני לא שמתי אותו בקבר. מי הניח אותו, איני יודע, אבל אני לא הנחתיו".

הרי לנו מעט מזעיר מעוצם גדולת רביה"ק...

נבין, אם כן, את גודל הזכות. נבין שהיה כדאי להוציא כאלו כספים, והיה כדאי הכל, העיקר להגיע לציון רביה"ק. אבל אסור להחליש בגלל שאתה לא רואה מה שחשבת שתראה.

מה שכתוב בכל העלונים שהפיצו, הסיפורים שכתובים שם, הכל אמת. אבל לא לכל אחד מראים. יש אנשים שמשמים מבינים שצריך להראות להם ולחזק אותם בזה, אבל יש אנשים שהקב"ה יודע שצריך לחזק אותם בדרכים אחרות, בכמה דיבורים, להכניס להם אמונה ועי"ז הם יתחזקו.

רבי אברהם ב"ר נחמן אמר שאם מתעקשים אצל הצדיק פועלים! פשוט: להתפלל ולבקש עוד פעם, אפילו בלי הרגשה, אפילו בלי התעוררות הלב, לבקש על גאולת ישראל הכללית, וכל אחד על גאולתו הפרטית, לבקש שוב ושוב. בין באמירת תיקון הכללי או תהילים או ליקוטי תפילות, תגיד את זה עשרות פעמים. תתעקש! מי שמתעקש כאן פועל!

רבי לוי יצחק בנדר ספר לנו, לא עלינו ולא עליכם, שנסתלקו לו שני ילדים ממחלה רחמנא ליצלן. ובנו השלישי גם חלה, וכבר היה בין מות לחיים. זה היה בערב שבת קודש והוא רץ לציון הקדוש והתחיל לצעוק כאלו צעקות נוראות שנשמעו עד הקלוזין. ואנשי שלומינו ששמעו אותו, באו להתפלל איתו ולעורר רחמים. שבת התקרבה, וכל אלו שהגיעו להתפלל אתו עזבו כדי להתכונן לשבת. אבל רבי לוי יצחק אמר: אני לא עוזב את הציון עד שאני לא שומע שהילד מבריא. וכך היה. ובאו לבשרו שהילד מבריא (הוא חי עד גיל 52), ורק אז הוא עזב את הציון והלך להכין עצמו לשבת.

אפשר להתעקש פה, רבותי, ולפעול פה ישועות גדולות ברוחניות ובגשמיות. לנו, לבני ביתנו, לחברינו ולכל עם ישראל.

ב"ה אנחנו עומדים כאן, בציון רביה"ק בערב ראש השנה, ועל זה אמר רביה"ק "מה אומר לכם, אין דבר גדול מזה!", וחזר ואמר כמה וכמה פעמים, בכמה וכמה מקומות, על גדולת ועוצם מעלת הראש השנה שלו. וכמוכן, איננו משיגים כלל את דבריו הקדושים, אבל אנחנו מאמינים באמונה שלמה בדבריו הקדושים!

וכעת, שברוך ה' אנחנו כאן, כמה עלינו להודות לקב"ה על זה, ולהיות חכמים, ולהתעקש, ולא להתפתות ולהגרר אחרי היצר הרע למכור את הדבר הקדוש הזה בנזיד עדשים, בקניה בדוכנים, כפי שאמרנו, שזה כרוך ממש באיסורים חמורים, והן מצד חלישות הדעת שהיצה"ר מנסה להכניס בנו בכל מיני חלישות, "אין לך דיבורים, אין לך התעוררות הלב, אין לך דמעות" או בכל מיני חלישות אחרים, כאילו אין לך מקום טוב לישון, או לאכול. הרי רביה"ק כבר אמר "אם לאכול אם שלא לאכול, אם לישון אם שלא לישון, אם להתפלל אם שלא להתפלל (בכוונה כראוי)" העיקר להיות אצל רביה"ק בראש השנה, לתת פרוטה לצדקה לכבוד נשמת רביה"ק, להגיד תיקון הכללי וידידי דברים.

לפני כמה שנים שאלו את ר' משה קרמר – ובעצם זה מובא בזוהר הק' – איך אפשר לזכור את כל החטאים? מי יכול לספור את כל החטאים? אלא, אומר הזוה"ק: כה גדולה רחמנותו של בורא עולם, שאם אדם מתחיל להתוודות קצת, הקב"ה מחשיב לו כאילו התוודה על הכל.

ה' ית' יזכינו שנזכה שהקב"ה יצליח את דרכינו, ונזכה כל אחד למלאות את הזמן היקר הזה, כל שניה וכל רגע, ונזכה כולנו שיתקיים בנו 'תכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה', שכל אחד יפעל הן לעצמו והן לבני ביתו ולכל עם ישראל ברוחנית ובגשמיות כל מה שצריכים בזה ובבא, ונזכה בעזרה"ת עוד השנה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן